

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XVII. (XXXIII.) ÉVFOLYAM, 49 SZÁM 2022. DECEMBER 3.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Kell-e nekünk szuverén Ukrajna?

„A legfontosabb az, hogy Oroszország ne jelentsen veszélyt Európa biztonságára, és ehhez szükség van egy szuverén Ukrajinára” – jelentette ki Orbán Viktor november 26-án. Lehet, hogy senki sem tulajdonított volna ennek különösebb jelentőséget, ha előtte két nappal a magyar kormány nem ajánl fel Ukrajinának 187 millió eurós segítyt.

Az ügyre a koronát egy kiszivárogtatás tette fel, miszerint a magyar köztársasági elnök úton van Kijevbe. Novák Katalin találkozója Zelenskijjel megdöbbentette a magyar emberek jelentős részét, s a konzervatív Facebook-látogatók is sorra követelték a lemondását. A felelősséget mindenki az elnöknőre hárította, nem kezdték firtatni, hogy Orbán egyetértése nélkül aligha kerülhetett volna rá sor. Legalábbis, egyelőre nem firtatják!

Az orosz sajtó azonnal reagált, mondván, hogy a magyar miniszterelnök az egyik háborús fél, Ukrajna oldalán beszállt a háborúba. Akár legyinthetnénk is rá, kit érdekel, hogy mit írnak Moszkvában. De az ügy nem ilyen egyszerű. Orbán és Magyarország ma tekintélynek örvend Oroszországban és Belaruszban is. A magyar miniszterelnököt nem csak Putyin és Lukasenka becsüli, de a két nép is. Kevesen mernek ma harcolni a függetlenségükért, még kevesebben mernek nemet mondani Amerika és az EU felfuvalkodott vezetőinek. Az orosz és a belarusz népokszenve jól jöhet még, kár elkótyavetyélni!

De térjünk vissza a szuverén Ukrajinára! Kezdjük azzal, hogy Magyarország Európa közepén van. Tengerünk nincs, így körbe vagyunk zárva más államokkal. A tenger utat jelent a világba, szabadabb mozgást, levegőt. Nem véletlen, hogy a nyugat éppen a picinyke Montenegrót tuszkolta be a NATO-ba, noha ezzel semmit sem nyert, kivéve azt, hogy Szerbiát elvágta az Adriai-tengertől.

A tenger jelentőségét a magyar kormány is érti. Nem véletlen, hogy kikötőt és logisztikai bázist létesítettünk Triesztben. Ha már nem lehet tengerünk, legalább a tengerentúlra exportáló magyar vállalatok útja legyen egyszerűbb.

Szerbia is némi kiutat jelent a világba. Annak idején Kossuth Lajos, sőt Andrássy Gyula is dél felé menekült, mert akkor arra volt a kiút. Akkoriban még a Balkán a törökök kezén volt.

Ma azonban nagyon úgy néz ki, hogy a független és semleges Szerbia napjai meg vannak számlálva.

Trianon nem csak azért volt sorscsapás, mert elvették a területünk nagy részét. Bezártak bennünket a nyugatbarát államok gyűrűjébe. Ausztria jelentett némi ablakot a világ-

ba. 1938-ban azonban Hitler megszállta Ausztriát, így Hegyeshalomnál már nem Ausztria kezdődött, hanem a Német Birodalom. A többit, ugye tudjuk?

Magyarország számára létfontosságú, hogy ne legyen elzárva. Erre ma egy megoldás van: közös határ Oroszországgal. A közös határ leegyszerűsítene a bejutást az orosz piacokra. Nem lenne gond a kőolaj- és földgáz szállítással sem. A közös határ még hatékonyabb csatlakozást jelentene Kína óriási együttműködési programjához, az új Selyemúthoz. Szorosabbá válhatna Magyarország és a Sanghaji Együttműködés országai közötti együttműködés. Mindez alternatívát jelentene arra, hogy miként szabaduljunk meg a nyugat-európai integráció politikai és gazdasági terheitől, mielőtt még mi is velük együtt pusztulnánk.

Együttműködni olyanokkal lehet, akiknek hasonlóak az érdekeik. Ki érdekelt ma az EU-ban a nemzeti kisebbségek sorsának rendezésében? Senki! Oroszország viszont érdekelt, hiszen jelentős orosz népesség él Európa több országában.

Ki érdekelt ma az EU-ban a trianoni igazságtalanságok eltörlésében? Senki! Ha bármelyik magyar kormány bármit is szeretne ezen a téren változtatni, csak Oroszországra számíthat.

Mindehhez persze realistának vagy legalább pragmatikusnak kell lenni. Ha tetszik, ha nem, jelenleg nem orosz megszállás fenyeget bennünket, hanem sokkal inkább a NATO-é, nem Oroszország akarja előírni, hogy miként éljünk, hanem állítólagos nyugati barátaink.

De tételezzük fel, hogy a szuverén Ukrajna megmarad! Milyen Ukrajna? Ha Zelenskij győz, Ukrajna így vagy úgy, de amerikai, nyugati bábállam lesz. Akkor viszont vizslát magyar kisebbség, vizslát Kárpátalja! Hogy stílusos legyek: До побачення, Угорці Закарпаття!

Szuverén Ukrajna persze megszülethet a mai realitások figyelembevételével is. Realitás az, hogy a Donbasz mindig is „Oroszország szíve” volt, a Krimről nem is beszélve. Realitás az is, hogy Kárpátalja és Nyugat-Ukrajna egyes nemzetiségű lakosainak életét is másként kellene elrendezni. Lehetne, de vajon a liberális nyugat, élén Amerikával kész-e erre? És kész-e erre a kelet-európai uralomra vágyó lengyel elit?

A világban most nagy dolgok dőlnek el. Nem lehet érdekünk egy olyan világ, ahol Amerika uralkodik. Nem akarhatunk olyan világban élni, ahol nem szent a család, a nemzet, ahol az abnormálist tekintik normálisnak. Lehet engedményt tenni a nyugatnak, kényszer alatt vagy saját számítás alapján, de a nyugatot ez nem hatja meg. A kiutakat kell keresni, az ablakot egy új világba.

Kell-e nekünk szuverén Ukrajna? Döntsék el Önök!

Le a háborúval! Le az inflációval! Le a kapitalizmussal! Új vezetésről, új programról döntött a 28. kongresszus második szakasza

November 26-án került sor a Munkáspárt 28. kongresszusának második szakaszára. A kongresszus megvitatta és elfogadta a Központi Bizottság beszámolóját, a Munkáspárt további feladataira vonatkozó programot Thürmer Gyula előterjesztésében.

Kerezsi László a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság jelentését terjesztette elő, amelyet a kongresszus szintén elfogadott.

A Szervezeti Szabályzat részleges módosítására Hajdu József tett javaslatot. A kongresszus egyetértett a módosításokkal.

A kongresszus fontos feladata volt a Munkáspárt elnökének, továbbá a Felügyelő Bizottság elnökének és tagjainak megválasztása. A Jelölő Bizottság elnöke, Tóth Péter terjesztette elő a javaslatokat.

Új vezetés a Munkáspárt élén

A kongresszus egyhangú döntéssel a párt elnökének négy évre ismét Thürmer Gyulát választotta.

Az Országos Elnökség tagjai lettek:

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke, közgazdász, pártmunkás.

Balanyi István, a korábbi KB tagja, az elmúlt években jelentős szerepe volt Bács-Kiskun megyében a párt működtetésében. Technikus.

Barabás György, a MIKSZ alapítója, sokáig vezetője, lelkesen részt vállalt a választásokon, a Mozgáskorlátozottak Egyesületében ügyintéző.

Bencsik Mihály, a korábbi Elnökség tagja, a párt alelnöke, Jász-Nagykun-Szolnok megyei elnök, nyugdíjas ipari szakmunkás.

Benyovszky Gábor, a korábbi KB tagja, a budapesti szervezet egyik vezetője, nyugdíjas mérnök.

Botta Melinda, a korábbi KB tagja, pártunk egyik legrégebbi tagja, számos írás, tanulmány szerzője, pedagógus.

Fehérvári Zsolt István, a korábbi KB tagja, szakszervezeti aktivista, az internetes munka egyik szervezője, budapesti régióvezető, ipari szakmunkás, MÁV-HEV alkalmazott.

Frankfurter Zsuzsanna dr, a korábbi Elnökség tagja, orvos.

Gál Péter, a párt és a MIKSZ aktivistája, több nemzetközi megbízást sikerrel teljesített, tolmács-ingatlanszakértő.

Hajdu József dr, a korábbi Elnökség tagja, a Pártetikai Bizottság volt elnöke, nyugdíjas pedagógus, közgazdász.

Karacs Lajosné, a korábbi Elnökség tagja, a párt alelnöke és gazdasági vezetője, nyugdíjas vállalkozó.

Kós Zoltán István, a korábbi KB tagja, Baranya megyei elnök, meghívottként részt vett az Elnökség munkájában, nyugdíjas állami alkalmazott.

Kovács István, a korábbi Elnökség tagja, a párt média- és propagandamunkájának vezetője.

Nagy Attila, a korábbi Elnökség tagja, Nógrád megyei elnök, vállalkozó.

Szabó Zoltán, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei szervezet alelnöke, nyugdíjas, építőipari szakmunkás.

A Felügyelő Bizottság elnöke Kerezsi László, a korábbi Pénzügyi Ellenőrző Bizottság elnöke, a budapesti pártszervezet vezetője lett. Tagjai: Fülöp József Istvánné, a korábbi KB tagja, Borsod-Abaúj-Zemplén megyei elnök, Koch János, a budapesti pártszervezet egyik vezetője, Nagy Sándor, a korábbi KB tagja, Pest megyei elnök és Sipos Sándor, a korábbi KB tagja, a túrkevei pártszervezet vezetője.

Le a háborúval! Le az inflációval! Le a kapitalizmussal! A Munkáspárt 28. kongresszusának határozata a Munkáspárt soron következő feladatairól

A 28. Kongresszus első szakasza óta alapvetően megváltozott a nemzetközi és a hazai helyzet. Az ukrajnai háború nem csak folytatódott, de új szakaszába lépett. Az USA és a NATO minden korábbinál több fegyvert szállít Ukrajnának.

A nyugati politikai és katonai elit számára az atomfegyver lehetséges bevetése immáron már nem tabu. Egyre nyíltabban játszadoznak el a gondolattal, hogy sor kerülhet nukleáris fegyver alkalmazására.

A háború hatásai elérték Magyarországot. Szinte mindennek emelkedik az ára, az üzletekből egyre több áru tűnik el. Egyre több vállalkozás zár be. Közben a kormány egyre jobban koncentrálja a hatalmat. Békéről beszél, de egyre mélyebbre csúszik a háború mocsarába.

Az európai háború és a háború gazdasági következményei új helyzetet teremthetnek a világban is és Magyarországon is. A háború bármikor átlépheti a határokat, és az ukrajnai háború európai háborúvá válhat. Az atomfegyver akár csak részleges bevetése az egész emberiséget fenyegeti. Az infláció, a gazdasági válság tömeges munkanélküliséget, tömeges szegénységet és nyomort hoz magával. Változtatni kell, amíg lehet!

A 28. kongresszus felhívja a Munkáspárt tagjait és szervezeteit, hogy a következő időszakban az alábbiakat tekintsék fő feladatuknak:

1. Le a háborúval! Nem akarunk atomháborút!

A Munkáspárt itthon és nemzetközi szinten fellép a háború mielőbbi megállításáért, a békéért. Legyünk rendszeresen az utcán! Azonnal reagáljunk mindenre, ami háborúba sodor bennünket és a magyar függetlenséget fenyegeti!

Követeljük itthon és a világban az Egyesült Államok és Oroszország megegyezését, a béke mielőbbi megkötését.

Mondjuk ki világosan, hogy az atomháború nem lehet alternatíva. Ítéljük el mindazokat, akik pusztulásba akarják taszítani az emberiséget!

Magyarország maradjon ki a háborúból! Nem akarunk újabb Trianont!

Folytassuk az együttműködést a háborút ellenző, békét akaró szervezetekkel és személyekkel. Közös cselekvésre hívunk mindenkit, akinek drága a béke ügye.

2. Független Magyarországot! Ki a NATO-ból! Ki az EU-ból!

Amióta csatlakoztunk a NATO-hoz, a magyar katona már járt Afganisztánban, Irakban, a Balkánon, részt veszünk Koszovó és Bosznia-Hercegovina megszállásában.

Az EU egyre jobban beleszól Magyarország ügyeibe, nem engedi, hogy úgy éljünk, ahogyan akarunk. Mi békét akarunk, az EU szankciókat és háborút. Mi a népek és nemzetek demokratikus szövetségét akarjuk, ők a pénz, a bankok akaratát kényszerítik ránk.

3. Le Amerikával! Le az USA egyeduralmával!

Az amerikaiak azok, akik ma nem akarnak békét, és azért nem akarnak, mert a háború őket teszi gazdaggá. Ők akarnak a világ urai lenni. Ők akarnak bennünket, európai népeket is bedarálni.

Követeljük, hogy a magyar kormány bontsa fel a vonatkozó magyar-amerikai szerződéseket, ne engedje amerikai és más idegen csapatok és fegyverzetek telepítését magyar területre.

4. Le az inflációval!

A háború bennünket, dolgozó embereket sújt. Ne engedjük, hogy a kormányok velünk fizetessék meg a válság és a háború terheit!

Fegyverkezés, az ukrán vezetés támogatása, a háborús előkészületek helyett a pénzt költse az emberekre, a válság és a háború pusztításainak csökkentésére!

Adóztassák meg a milliárdosokat, a szupergazdagokat! A baloldali az, aki elvesz a milliárdosoktól, aki nem meghosszabbítani akarja a milliárdosok uralmát, hanem tulajdonukat a társadalom tulajdonába akarja adni.

5. Le a kapitalizmussal!

Az emberekkel meg kell értetnünk, hogy az infláció, az energiaválság, a háború okozója általában a kapitalizmus. Le kell lepleznünk a konzervatívok hintapolitikáját, a régi világhoz fűződő illúziókat. De a liberalizmus, az USA ma mindennél nagyobb veszélyt jelent.

Mi nem a kapitalizmust akarjuk gyógyítani. Az Európai Uniót át lehet nemzetek feletti állammá alakítani, ahogyan a liberálisok akarják. A konzervatívok receptje szerint nemzetállamok szoros szövetségévé is lehetne formálni, de mindez a lényegen nem változtatna. Az EU egyenlő a kapitalizmussal, a tőke uralmával. A mai válságot a tőke idézte elő, tehát azt kell megváltoztatni.

Mondjunk nemet a tőke, a pénz uralmára, a kapitalizmusra. Egyesítsük erőinket a világ más marxista pártjaival és más haladó erőivel a jelenlegi igazságtalan és antidemokratikus nemzetközi rend megváltoztatása érdekében!

6. Erős Munkáspártot!

Őrizzük meg a pártot! Készítsük fel a párt tagjait és szervezeteit arra, hogy jelentős változások jöhetnek! Hirtelen véget érhet az elmúlt évtizedek viszonylagos jóléte és stabilitása, összeomolhatnak az öröknek vélt rendszerek.

Mélyítsük el a párt kapcsolatait az emberekkel! Tájékoztassuk a dolgozó embereket, segítsük tájékozódásukat, erőik összefogását a szakszervezetekben és civilmozgalmakban!

A Munkáspártot nem teheti tönkre az energiaárak emelése. A Munkáspárt anyagi biztonsága és működése közös érdekünk, fenntartása közös kötelességünk.

Legyünk nyitottak a társadalom felé! Békeidőben, amikor nyugalom van, kevesen jönnek a Munkáspárt-hoz. De most változik a helyzet, az emberek megoldásokat keresnek, és odafigyelnek a szavunkra.

Mindig tudnunk kell, hogy mi annyira tudjuk a folyamatokat befolyásolni, amennyire erősek vagyunk. Az erőnk pedig a szilárd hitünkéből, a nép iránti elkötelezettségünkéből, realista politikánkból származik.

A mi erőnk a hit, az elkötelezettség, a realista politika, az emberek valóságos problémáinak képviselője.

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnökének beszéde

A Munkáspárt 28. kongresszusát tartjuk ma, annak is második szakaszát. Mai pártunkat harminchárom évvel ezelőtt indítottuk útjára. Akkor vállaltuk, hogy tovább visszük a magyar kommunista és munkásmozgalmat értékeit. Első kongresszusunkat ezért 14. kongresszusként tartottuk. Eszmei hidat létesítettünk a múlt kommunista kongresszusai és az újjászervezett Munkáspárt között.

Tegnapelőtt, november 24-én volt 104 esztendeje annak, hogy Kun Béla és harcostársai megalakították a Kommunisták Magyarországi Pártját. Sok mindent írtak róluk az évtizedek során, de még többet elhallgattak. Tegyük hozzá, méltatlanul! Nélkülük 1919-ben nem lett volna Tanácsköztársaság. Nélkülük a magyar munkásság nem élhetett volna a forradalom ritka lehetőségével, nem vehette volna sorsát saját kezébe. Kun Béla és a Tanácsköztársaság a miénk!

Emlékezzünk a két világháború közötti kommunisták harcaira is! Nagyszerű emberek voltak. Hittek a végcélban, a szocializmusban. Adyval vallották, hogy az ember reménye a vörös csillag, s „egy csillagból is jöhet hajnal.” A hajnalt azonban sokan nem érheték meg. Budapesti elvtársaink minden évben rendet raknak a Fiumei úton, a munkásmozgalmi síroknál. Vigyük tovább ezt a hagyományt, tisztelegjünk így is hőseink emléke előtt!

1989 decemberében gazdag örökséget kaptunk közvetlen elődeinktől, a szocialista Magyarország megteremtőitől. Mi védjük a magyar szocializmus emlékét. Rákosi Mátyás, Kádár János és megannyi elvtársuk a magyar szocializmus építői voltak. Mi nem kevesebbet kaptunk tőlük, mint negyven év értékes tapasztalatát.

Sok párt van a világon, amelyek csak álmodnak a szocializmusról és álmaikat írják be pártprogramokba. Mi elmondhatjuk: mi megcsináltuk a szocializmust. Mi tudjuk, hogy a szocializmus jó. Tudjuk, hogy érdemes érte dolgozni, áldozatot vállalni, érdemes érte élni!

Mi tudjuk azt is, hogy milyen nehéz megszerezni a hatalmat és milyen könnyű elveszíteni. De tudjuk, hogy a mi ügyünk igaz és tiszta. Azért dolgozunk ma, azért vállalunk áldozatot ma, hogy a dolgozó nép ismét kezébe vehesse a hatalmat.

Elvtársak!

Pártunk ma már magában hordozza az elmúlt harminchárom év tapasztalatait is. Három évtizede nem ismertük a kapitalizmust. Azóta megtanultuk, hogy a kapitalizmus igazságtalan és könyörtelen. Egyenlőséget ígér, de egyenlőtlenséget teremt. Ha egyszer hatalomra kerül, mindent maga alá gyűr. Aki ellene mer tenni, azt elszigeteli, megbénítja, tönkreteszi, megöli.

De mi nem adtuk fel. Megtanultuk, hogy miként lehet harcolni a tőke ellen. Megtanultunk kitelepülni a terekre, újságot osztogatni, embereket győzködni az igazságunkról. Megtanultunk részt venni a tőkés választásokon.

Mostanság megtanultuk azt is, hogy egy-egy választás után feljelentik aktivistáinkat, végtelen bírósági hercehurcának teszik ki őket, és még el is ítélik őket. Elvtársaink helytállását nem felejtjük el.

Megtanultunk úszni az árral szemben. Megtanultuk megszokni a kudarcot, és megtanultunk újra és újra felállni, és folytatni.

Megtanultunk haladni a korrallal. Megtanultuk használni az internetet, az okostelefonokat, megtanultunk beszélni a mai világ nyelvén.

Megtanultuk, hogy a szociáldemokraták elárulják a dolgozókat. A tőke mellé szegődnek, de báránybőrbe bújnak, hogy ne vegyük észre a farkast. Pedig ők is farkasok.

Megtanultuk, hogy lehet egyszerre a harcolni a pénz uralma ellen, és küzdeni nemzeti érdekeinkért.

Trianon nekünk is fáj, de mi azt is mondjuk, hogy nem elég egy sálat rakni a nyakunkba Nagy Magyarország térképével. Nem szabad bízunk azokban, akik Trianont annak idején ránk erőltették.

A magyar függetlenség nem csak a kormánynak drága. Nekünk is az! De nem elég csatározni az EU-val. Új partnereket, új barátokat kell keresni! És mielőbb szakítani azokkal, akik ma is vesztünkre törnek.

Barátaim!

Én 18 éves korom óta vagyok a párt tagja. Ha megkérdeznék, hol éreztem jobban magam, az 1989 előtti MSZMP-ben, vagy a mostani Munkáspártban, azt mondanám: most jobb!

A mai Munkáspártban nincsenek karrieristák, nincsenek képmutatók. De van szolidaritás, tisztelet, megbecsülés. A példamutatás, a meggyőzés a legfőbb eszközünk.

Jó munkáspárti tagnak lenni. Jó tisztességesnek, becsületesnek lenni. Jó tenni másokért. Jó érezni, hogy sok ember, nagyon sok ember ismeri, becsüli a Munkáspártot. Becsülik, hogy rendes, baloldali, nemzeti, ellenzéki párt vagyunk.

Nos, elvtársaim, ez a mi kincsestárunk. Ez az, amiből meríthetünk. Kérem idősebb elvtársainkat, védjék ezt a kincset, adják tovább tapasztalatainkat! Kérem fiataljainkat, legyenek okos gazdái történelmünk és jelenünk tapasztalatainak!

Elvtársak!

A kongresszus küldöttei megkapták a Központi Bizottság beszámolóját és a következő időszak programját. Javasolom, hagyjuk jóvá mindkettőt, és dolgozzunk!

Ami az elmúlt éveket illeti, nem titok, megviselt bennünket a gazdasági válság, a covid is. A pártban nem voltak politikai problémák. A párt politikai egységét nem viselte meg sem a migráció problémája, sem a Fidesz megítélése, de még a Munkáspárt-ISZOMM rövidéletű választási összefogása sem.

Voltak, akik elhagytak bennünket. Megértjük, ha egy fiatal elmegy. Nehéz ma munkáspártinak lenni. De sajnáljuk és tudjuk: többet, sokkal többet kell tennünk azért, hogy maradjanak.

De, elvtársak, akár milyen nehéz is volt ez az idő, túléltek! Élünk, dolgozunk és nem csak akarjuk folytatni, de tudjuk is. Ez a tagságunk érdeme, minden egyes tagunké. Köszönet a kitartásért, a támogatásért, a munkatokért.

Tisztességgel dolgozott mindenki. Aki ma eljön a Munkácsy utcába, láthatja: szervezett, fegyelmezett párt vagyunk. Köszönet és elismerés jár az eddigi vezetés minden tagjának.

A mai helyzetben a párt vezető gárdájának nagyon nagy szerepe van. A párt országos vezetése adja azokat az impulzusokat, amelyek nélkül elhalnának a helyi szervezeteink. Nekünk kell újítani, divatos szóval élve, nekünk az innovációt erőltetni és szervezni.

A pártnak minden nap meg kell újulnia, hiszen a helyzet mindig változik. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a megszokott utakat választjuk. Szeretünk elméleteket gyártani arról, hogy mit miért nem lehet megcsinálni. Ezen mindenképpen változtatnunk kell.

Nincs pénzünk arra, hogy profikra bizzuk a munkát. Nem is lenne jó. Mindent nem tudunk megcsinálni, de sok mindent meg tudunk tanulni. Akarjunk tanulni, akarjunk frissek, modernnek lenni! Ez a következő vezetés alapvető feladata.

Elvtársak!

A kongresszus előtt van a párt jövőbeni feladatait felvázoló dokumentum is. Nem bőbeszédű, 741 szó. Mi a lényege? Nehéz helyzetben, új helyzetben vagyunk. A pártnak alkalmazkodnia kell az elmúlt időszak változásaihoz.

Nézzetek körül a világban! Az egyik oldalon látszik, hogy a kapitalizmus nem úgy működik, ahogy kellene. Amerika vezetni akarja a világot, de nem tudja. A háború ennek a következménye. Bármi áron, de meg akarja tartani vezető szerepét.

A másik oldalon számos jel mutat arra, hogy a népek megmozdulnak a tőke uralma ellen. A támadás egyelőre a kapitalizmus valamelyik következménye, a háború vagy az infláció, a migráció ellen irányul, de könnyen vezethet el a tőke elleni általános támadáshoz.

A héten Hessenben a német dolgozók kimentek az utcára. Mi volt a jelszavuk? Magasabb béreket akarsz, küzdj a békéért! Összekötődik a tőke elleni osztályharc és a háború elleni küzdelem.

Ebben a helyzetben továbbra is igaz az, amit tavasszal kimondtunk. Nincs forradalmi helyzet, de számos olyan fejleményt látunk, amelyek elvezethetnek a forradalmi helyzethez.

Eltársak, ezek súlyos szavak! Vegyétek nagyon komolyan!

A történelmi tapasztalat azt mutatja, hogy ha ügyetlenek, felkészületlenek vagyunk, a forradalom vonatát le lehet késni. Ha 1918 novemberében nem születik meg a kommunista párt, a forradalmi helyzet nem vezetett volna forradalomhoz. De volt forradalom, mert volt vezető párt.

A mi dolgunk ma az, hogy felkészüljünk a változás lehetőségére. A párt minden tagjával, minden barátunkkal meg kell értetni, hogy áldozatuk nem hiabavaló, munkájuk nem értelmetlen. Bármikor eljöhethet a pillanat, amikor a tömegek tőlünk remélik sorsuk jobbira fordulását.

Amit ma teszünk, az utcai propaganda, az emberekkel való beszélgetés, a Nyugati előtti háborúellenes rendezvény technikai szervezése, a mozgósítás, az online-tanácskozások megszervezése – ez mind-mind a forradalom iskolája. Ha jön a pillanat, ezt kell majd tudnunk, csak sokkal jobban.

Eltársak!

Soha ilyen bonyolult és nehéz helyzetben nem voltunk, mint most. Az Egyesült Államok háborút indított Oroszország ellen. A nyugat nagy része csatlakozott az atomkori keresztshadjáráthoz.

Magyarország vezetése felemás politikát folytat. Ki akar maradni, de kiugrani nem mer. Jobb helyzetre várnak, ami lehet, hogy sohasem jön el. NATO-tagként viszont belesodorhatnak bennünket a háborúba. A lengyel tőke éhes. A GDP 5 százalékát költik fegyverkezésre.

Csehov azt mondta: „Ha egy színdarabban az első felvonásban egy puska lóg a falon, akkor az a harmadikban el kell, hogy süljön.” Nincs ez másként a politikában sem, s az első felvonáson már régen túlvagyunk.

Beszéljünk világosan! Ha Amerika nyer és Oroszország veszít, az Európai Unióra kitűzhetik az amerikai zászlót. Amerika győzelme a liberalizmus győzelme lenne a józanész, az értelem felett. Mi, magyarok pedig örökre búcsút mondhatnánk a függetlenségnek, a nemzetnek.

Amerika háborúja a szocialista Kína és szélesebb értelemben a szocializmus ellen is folyik. Kína ma civilizációs kihívást jelent a kapitalizmusnak. Sikerebben, jobban és főleg az emberek érdekében tud megoldást adni a mai problémákra. Kínának sikerült az, ami másnak nem: felszámolták a tömeges szegénységet. E mögött nem csak a kínai gazdaság áll, hanem az a tény, hogy Kína szocialista ország.

Nekünk nem érdekünk Amerika győzelme. A mi érdekünk küzdeni Amerika ellen és legyőzni Amerikát.

Leplezzük le Amerika álnokságát! Mutassuk meg, hogy ők ontják az olajat a háború tüzére! Mutassuk meg, hogy a háborún csak ők szedik meg magukat! Az ő hadiiparuk profitja nő, Amerika lesz gazdagabb. Mindenki másra szegénység, kiszolgáltatottság vár.

Mutassuk meg, hogy Amerikának és a NATO-nak a magyar terület kell, a mi erőforrásaink! Nekünk szánják a feladatot, hogy háború esetén etessük, itassuk a NATO-katonákat, gyógyítsuk őket a kórházainkban. Mit sem törődnek azzal, hogy egy ilyen háborúban a magyar városok válnak célponttá.

A történelem ismétlődik. Egykor Hitler Budapesten és a Balatonnál akarta megvédeni a pusztulástól Bécset, Linzet. A végén Budapest házai, hídjai pusztultak.

Ma a NATO tábornokai készülnek arra, hogy magyar területről védjék meg a NATO területének minden négyzetméterét.

A magyar nép elfelejtette, hogy mi a háború. Most kezd belekóstolni. A háború érezhető

közelségbe kerül. Kijev félnapi autóútra van Budapesttől. Ungvárra három óra alatt oda lehet érni.

De még inkább érezzük a háború gazdasági következményeit. 20-30 százalékos inflációhoz nem lehet hozzászokni. Az éhséget, a tömeges nyomort többségünk nem ismeri, de már sokan tudják, hogy hamarosan megismerhetik.

Gyűléseinken azt látjuk, hogy a háború ma már sok embert izgat. Megállnak és meghallgatják a szavainkat. Akkor pedig folytatnunk kell, elvtársak! Rendszeresen ki kell mennünk az utcára!

Mi tiszta lelkiismerettel bírálhatjuk a háborús politikát. A mi háborúellenességünk nem mesterkélt. Mi nemet mondhatunk a NATO-ra és minden egyéb katonai szövetségre, hiszen ezt tettük három évtizeden át. Mi elleneztük a NATO-csatlakozást, a jugoszláv nép mellé álltunk a NATO-agressziójával szemben.

Mi nem azért ellenezzük a háborút, hogy a következő választáson több szavazatot kapjunk. Mi nem akarunk háborút, nem akarunk pusztítást és halált. Mi békét, életet akarunk!

Folytatnunk kell a párbeszédet mindenkivel, aki a háború ellen, a béke mellett van. Tagságunkkal, technikai eszközeinkkel, médiánkkal segítenünk kell a háborúellenes erőket függetlenül attól, hogy más kérdésekben mit gondolnak.

Tanuljunk a NATO-ellenes harcunk tapasztalataiból! Annak idején két párt, a Munkáspárt és Csurka István MIÉP-je ellenezte a NATO-t és egy civilszervezet, az Alba Kör. Hárman többre lettünk volna képesek, de nem volt együttműködés. Ha nem akarunk háborút, akkor minden egyéb szempontot félre kell tenni!

Le a háborúval! Le az inflációval! Nem akarunk atomháborút! Világosan ki kell mondanunk az új helyzethez illő új jelszavakat. A háborút és az inflációt egyre több ember érzékeli, így a felhívásunk sem talál süket fülekre.

Le a kapitalizmussal! A kapitalizmus elleni harc szükségességét még nem mindenki érti, de a helyzet romlásával egyre többen fognak rádöbbedni, hogy minden mögött a tőke profitéssége áll.

Az EU ma nyíltan Magyarország függetlenségét akarja felszámolni. Vagy egyszerre lépünk az EU vezényszavára, vagy nem kapjuk meg a rétest, azaz a nekünk törvényesen járó EU-pénzeket.

Az EU zsarolja a magyar vezetést. Az EU, mint egységes szervezet lép fel velünk szemben. Tárgyalni velük, engedményeket tenni? Lehet tárgyalni politikai terroristákkal? És mi lesz, ha holnap már nem csak kéri, de el is veszik azt, ami nekik kell.

A NATO nem is klub, hanem szinte egy egyház. Elhittetik velünk, hogy Oroszország, Kína az ellenségünk, de elhittetik azt is, hogy mi együtt képesek vagyunk legyőzni őket. Eközben pont a fordítottja igaz. A NATO nyelt le új területeket, a NATO szervezkedik az oroszok, a kínaiak, a belaruszok életének megváltoztatására. És nem úgy tűnik, hogy a NATO képes lenne akár az egyiket, akár a másikat legyőzni.

Ma azért menjünk ki az utcára, hogy ne legyen háború! Az ellen tiltakozzunk, hogy amerikai katonákat hozzanak magyar területre! Arra mondjunk nemet, hogy a kormány milliárdokat költ egy velünk ellenségesen viselkedő kormány, az ukránok támogatására, ahelyett, hogy itthon küzdene az infláció ellen! Az ellen tiltakozzunk, hogy a kormány nem hajlandó a milliárdosokat megadóztatni! Az Orbán-kormány minden korábnál jobban kötődik a nagytőkéhez, a miniszterek között is ott vannak, nem csoda, hogy mi húzzuk a rövidebbet.

Elvtársak!

De bármit is tegyünk, bárkivel is működünk együtt, mindig tudnunk kell, hogy mi annyira tudjuk a folyamatokat befolyásolni, amennyire erősek vagyunk. Az erőnk pedig a szilárd hitünkéből, a nép iránti elkötelezettségünkéből, realista politikánkából származik.

A mi felelősségünk is választ adni az embereknek, kiutat mutatni a válságból, a pusztulásból, a tőkés világ öngyilkosságából. Ez a mi felelősségünk, a baloldal, a tőkeellenes erők felelőssége.

Tudnunk kell, hogy népünk jövőjét, a szocializmust veszélyeztetjük, ha nem tudunk a stratégiai feladat szintjére emelkedni. Ha mi nem mutatunk kiutat az embereknek, akkor majd jönnek mások. Fanatikusok, fasiszták, szélsőséges nacionalisták, bárki.

A válaszuk csak akkor lesz helyes és reális, ha nem a kapitalizmust akarjuk gyógyítani. Az Európai Uniót át lehet nemzetek feletti állammá alakítani, ahogyan a liberálisok akarják. A konzervatívok receptje szerint nemzetállamok szoros szövetségévé is lehetne formálni, de mindez a lényegen nem változtatna. Az EU egyenlő a kapitalizmussal, a tőke uralmával. A mai válságot a tőke idézte elő, tehát azt kell megváltoztatni.

Végképpen nevétséges, amikor a szociáldemokrácia igyekszik a tőke uralmát megmenteni. Lehet adni nagyobb béreket, több nyugdíjat, mindenféle szociális

juttatást, el lehet az egészet keresztelni szociális Európának, de ez akkor is a tőke uralmát jelenti.

Baloldali nem az, aki ad a tömegeknek. Ahol több a pénz, ott lehet akármennyit adni az embereknek, csakhogy befogjuk a szájukat. A baloldali az, aki elvesz a milliárdosoktól, aki megadóztatja a milliárdosokat. Baloldali az, aki nem meghosszabbítani akarja a milliárdosok uralmát, hanem tulajdonukat a társadalom tulajdonába akarja adni.

Mi, munkáspártiak, sokszínű, sok pólusú világot akarunk. Ehhez nem elég Amerikától és az EU-s helytartóiktól jobb feltételeket kikönyörögni vagy kieroszakolni. A rabszolgaság jobb feltételek mellett is rabszolgaság.

A világot kell megváltoztatni. A rabszolgaságot kell eltörölni.

Erősek vagyunk. A mi erőnk a hit, az elkötelezettség, a realista politika, az emberek valóságos problémái-

nak képviselete. Ma új harcot kezdünk, ami talán nem a végső, de feltétlenül szükséges ahhoz, hogy nemzetközivé legyen a világ. Holnapra!

**Éljen a Munkáspárt! Éljen a szocializmus!
Éljen a magyar nép!**

Ilyen párt nincs több!

A kongresszuson Botta Melinda, az Országos Elnökség tagja emlékezett meg a Munkáspárt születésnapjáról. Megható beszédben idézte fel a 33 évvel ezelőtti eseményeket, a Munkáspárt három évtizedes helytállását. Öt idézzük:

Ki gondolta volna, amikor a Szocialista Párt kiválása után az MSZMP meghirdette, hogy megőrzi a pártot, hogy egy fiatal, életerős, nyelveket beszélő, tanult és gyakorlott diplomatát tudunk majd a párt élére állítani?

E szavakkal nyitotta meg a ferencvárosi választási kampánygyűlést a koordinációs bizottság elnöke 1990-ben. Meg a zuglói kampánygyűlésen is történt valami érdekes. Felszólalásra jelentkezett egy torzonborz fiatal. Úgy nézett ki, mint Marx Károly. Azt mondta: azért kértem szót, hogy lassanak. Nem a szépségemet, hanem a fiatalságomat, hogy tudják: a fiatalok között nem mindenki Orbán Viktor! Sokan vagyunk, akik nem éltük át, csak tanultuk a történelmet. Tudjuk, mi volt a szocializmus előtt. Köszönjük, nem kérünk belőle!

Nem is tudom, miért éppen ezt a két jelenetet ragadtam ki a múltból. Talán mert jelzi, mennyire fontos volt ennek a pártnak, az újjáalakulása első percétől fogva, hogy fiatalokat is a soraiban, sőt a vezetésében tudhasson. A sok veterán pártkatona mind tele volt a párt szétverése miatti felháborodással,

a közös országépítésben szerzett igazságérzettel, azzal a biztos tudattal, hogy a szocializmus jó volt az embereknek. És aggódott, hogy ezt a tudást magával viszi a sírba, ha a felnövekvő generációt elsodorják az új politikai divatok. A fiatalok jelenléte biztosíték volt számukra, hogy a szocializmus ügye nem veszett el.

Az én életutam a legjobb pillanatban egyesült a Munkáspártéval. Én aztán tényleg a béke gyerekeként nőttem fel. Szerető családban, jó tanulóként, határozott pályairányultsággal, egyenes úton haladtam a felnőttkor felé, amikor valakik elkezdték bontogatni az építményt. Őszintén mondom, szerettem volna korábban is politizáló fiatal lenni, mint sok társam, de nem éreztem át ennek a szükségét. Hanem amikor el akarták venni tőlem a jövőmet, mindent megértettem. Azonnal tudtam, hogy lépést kell váltani, az egyre ellenőrizetlenebbül zajló események között gyorsan kell állást foglalni, keményen ki kell állni. Ezért léptem be a pártba.

Szerencsém is volt. Nekem nagyon örült a párt, nagyon sok szeretetet kaptam mindenkitől, senki nem tartott vissza az aktivitás semmilyen mértékétől. Tegyük hozzá, semmit nem kaptam ingyen. Vitakoztam, levakarható voltam. Mint ahogy a tág rokonságomban is. Ők ugyanis a hirtelen támadt szabadságukban mindannyian máshova álltak be, de a kommunizmust egyformán gyűlölettel emlegették. Nehéz volt közöttük kommunistának lenni, de ahogy látták a kitartásomat, tudomásul vették. Tudomásul vették, de ők sem változtak. Ugyanis az, hogy melyik futballcsapatnak drukkolnak, nem attól függ, melyik a jobb.

Kedves Elvtársak, látszólag magamról beszélek, de nem. Arról beszélek, miért vagyok hálás a Munkáspártnak, azért, hogy soraiba befogadott, és azért, hogy máig megbecsült tagja lehetek. Látszólag magamról beszélek, de mindannyiunk nevében beszélek. Amikor csörtetnek bátran a senkik, és meglapul az igaz ember, nagyon jó érzés normális emberek között, normálisnak maradni. Minden nap emelt fővel tükörbe nézni, és bár óhatatlanul egyre jobban látszanak a szaporodó ráncok és tokák, csak a szememet nézem, ahonnan egy tiszta lelkiismeret néz rám vissza. Én nem futballcsapatnak drukkolok, hanem felelősséget vállalok. És amíg tudom, mi a dolgom, addig fiatalnak is érzem magam. **Itt mindenki fiatal.**

Amikor együtt vagyunk, eltűnnek a kicsinyes problémáink, egymás szemébe nézünk, és tudjuk: **igazunk van.** Nem azért vagyunk itt, mert jobb híján nem tudunk máshol lenni, hanem azért, mert ránk a világnak szüksége van. Mi jó úton járunk. Mi az emberek érdekében cselekszünk, a vágyaikat és gondjaikat fogalmazzuk meg, a gondjaik összefüggéseit kutatjuk, és szólunk, amikor egy okot, egy kivezető utat megtalálunk. Aki érzi, mekkora felelősséget visel, annak nem lehet a kedvét szegni. Mi elviseljük a sárdobálást, nekünk a bizakodó kézszorítások mutatják az utat. Sárral vagy anélkül, egymásba karolva, az Internacionálét énekelve, megyünk előre.

Kincset őrzünk. Mindannyiunk kincse a tiszta szívünk és lelkünk, és van egy közös kincsünk is: a Munkáspárt. Amíg a Munkás-

párt él, addig tudjuk, hogy itt a helyünk. Amíg a Munkáspárt él, a remény is él, hogy az igazságos, a közösségi társadalom, nem a távoli jövő álma csupán. Hogy az emberek a csillogás, a tékozlás szabadsága helyett a biztonságra, békére, tartalmas életre, barátságokra, kölcsönös segítségadásra, mindannyiunk közös érdekében működtetett iskolákra és orvosi rendelőkre, egyetemekre és kórházakra, a hasznos munkavégzésre, és az igazságos elosztásra fognak egyre többen szavazni.

Milyen szörnyű idöket élünk most! Itt acsarkodik a fejünk fölött egymással két tábor, és amíg mi esetenként azt hisszük, hogy igazságot kéne tennünk közöttük, ők egy futballmeccsen vannak. Ma még csak szavakkal, de késeket dobálnak egymás felé. Semmi nem számít, legkevésbé az igazság. Csak az, hogy vesszen a másik tábor. Nem számít, hogyan élnek azok, akiket nem látunk. Nem számít, mi lesz Magyarország jövője, miből fogunk élni egy, két, öt vagy tíz év múlva. Csak az a fontos, ki áll mögöttünk. Az egyik tábor azt hiszi, Amerika mögöttük áll. A másik tábor azt hiszi, mögötte is erős országok állnak. Az egyik tábor azt hiszi, az se baj, ha háborúba sodródunk, hiszen Amerika majd újjáépít. A másik azt hiszi, elég, ha a vezetője minden vagyont és pozíciót kézben tart. A hangosodókat nem érdekli, kinek az oldalán van a történelmi igazság, csak az, hogy az ő tábora győzzön. A csendesek pedig reménykednek, hogy addig is, amíg nem lőnek agyon, élhetünk.

És akkor itt a Munkáspárt, aki a késdobálás helyett olyan állásfoglalásokat tesz, és olyan információkat oszt meg és terjeszt, amiket nem lehet kikerülni. Amiken gondolkodni kell. És aki megteszi, az tudja, merre van előre. És nemcsak az tudja. Azt is tudja, hogy a Munkáspárt eddig is mindig az előrevivő utat mutatta. Tudja, hogy a Munkáspárt tegnap is ott állt mögötte, most is ott áll, és a jövőben is ott fog állni. Az egyszerű ember tévedhet. Harcolhat vagy meglapulhat, vagdalkozhat vagy vitakozhat, veszíthet vagy nyerhet, a Munkáspárt ott áll mögötte, hogy védje, és az előre irányt mutassa. Elvtársak, **ilyen párt nincs több.** A Munkáspárt az egyetlen párt, amelyik folyamatos higgadt elemzéssel és elszánt becsülettel az egyszerű emberek mögött áll.

Higgyétek el, tudja ezt mindenki. És irigyelnek bennünket. Úgyhogy őrizzünk a kincsünket, és legyünk büszkék rá, hogy az őrzői vagyunk. A párt ünnepén mindenki tekintse vendégnek magát a kinti fogadáson. **Boldog születésnapot, Munkáspárt!**

Vörös Lobogó a kongresszus napján

A Munkáspárt Elnöksége a Munkáspárt Vörös Lobogója jelvényt adományozta a Munkáspárt három, kiemelkedő munkát végző tagjának.

Balogh Imre Attiláné, a Jász-Nagykun-Szolnok megyei szervezet aktivistája nagyszerű teljesítményt mutatott a jászberényi választásokon, és kiveszi részét a pártszervezet mindennapi munkájában is.

Balanyi István, Bács-Kiskun megyei szervezetünk alelnöke példamutató munkát végzett a választások során. Jelentős segítséget ad a megyei szervezetnek is.

Koch János, a budapesti elnökség tagja egyik mozgató ereje volt a budapesti választási munkának, szervezi és irányítja a zuglói régiót.

A kitüntetések Thürmer Gyula elnök adta át a kongresszus kezdete előtt.

Arcok a kongresszusról

A kongresszus nem csak felelős döntések helyszíne. Ismerősök, barátok, harcostársak is találkoznak ilyenkor. Nem volt ez másként most sem. Jó kongresszus volt, jó döntések születtek, jól éreztük magunkat.

Bevállaljuk a jövőt! Hárman az Országos Elnökség új tagjai közül, Barabás György, Balanyi István és Kós Zoltán.

A régi gárda nem adja meg magát! Gulyás János, Koródi Péter, Török Sándor és Kónya Béla

Pilajeva Marina, a Munkáspárt külügyi felelőse és Tózsér Tibor munkáspárti vállalkozó, a Munkácsy utcai székház kivitelezője

Gratulálunk egymásnak! Kerezsi László, a Felügyelő Bizottság megválasztott elnöke és Nagy Attila, az Országos Elnökség tagja

Szefli az elnökkel, Inhof Éva és Thürmer Gyula

Frankfurter Zsuzsanna „hadtáp főnökként”. Mindenki főzött, töltöttkáposztát (Karacs), fasírtot, krumpli salátát (Frankfurter), rizseshúst (Thürmer). A süteményeket a tagság sütötte, lelkesen, sokat és finomat

